

АКАДЕМИЯ НА МВР

КУРСОВА РАБОТА

НА ТЕМА:

**ЗАПЛАХИ ЗА НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ НА БЪЛГАРИЯ ОТ
ПРИДАВАНЕТО НА ЕТНИЧЕСКИ ОБЛИК НА ПРЕСТЪПНОСТТА**

Изготвил:

Проверил:

София, 2018

УВОД

Ромите, най-голямото етническо малцинство в Източна Европа, са може би най-неразбраните, най-преследвани и най-голямата малцинствена група в региона. След миграцията си от Индия преди около шестстотин години ромите са преживели икономическа, политическа и културна дискриминация в както при режима на комунистическите, така и при капиталистическите и демократични и тоталитарни общества. Преходът след 1989 г. в Източна Европа създаде огромен етнически подклас, състоящ се от над 5 милиона роми, които по всеки статистически индикатор - политически, социални и икономически (грамотност, доходи, продължителност на живота, детска смъртност, диета, представителство в правителството, до здравеопазване и правна помощ, образование, заетост) имат най-нисък статут във всяка етническа група в Източна Европа.

Стереотипите изобилстват, отнасящи се до "генетичната склонност към престъпност", а медиите засилват расизма, като редовно идентифицират етническата принадлежност на заподозрените от ромски произход. През 1993 г. кметът на словашкото село Медзеп Йозеф Пачай е заявил: "Аз не съм расист, но някои цигани ще трябва да застрелям". От 1989 г. насам в Румъния, България, Унгария, Чехия и Словакия има отчетени погромни и масови нападения срещу ромски квартали, съчетани с умишлена ненамеса на властите. Институционалният расизъм е очевиден в полицейската бруталност и съдебните предразсъдъци.

И все пак картината не е мрачна. Въпреки огромните пречки, ромите се противопоставят на асимиляцията и успяват да поддържат силна идентичност. Посткомунистическият преход също е насърчил появата на движения на правата на човека сред ромите и формирането на политически и културни организации, партии и синдикати. Тези организации са поели огромна задача да насърчават широко разпространеното и съгласувано

политическо съзнание сред ромите и да се борят срещу дискриминацията във всяка арена на живота, както институционална, така и неформална. И накрая, има разцъфване на ромската култура, особено в музиката и танците. Горните фактори стимулират формулирането на публична ромска идентичност в политически и културен план.

Важно е да се отбележи голямата хетерогенност на европейските ромски групи по отношение на селището, езика, диалекта, религията, окупацията, обичаите, вярванията и класовете. Само в България има над двадесет различни подгрупи. Това явление представлява огромна бариера за изграждането на единно политическо движение. Освен това ромите са уникални в Европа, тъй като те са хора от диаспората, които не претендират за родина. Въпреки че Индия е мястото на техния произход, те не се придържат към понятието за родина, нито желаят да създадат независима държава. Тази липса на териториална база ги кара да се разглеждат като външни хора, които нямат стабилност и постоянство, типични за "други". Освен това няма "страна майка", която да защитава каузата им и поради това в много страни им е отказан статута на "националност". Всъщност, според президента на Международния ромски съюз Райко Джурич, липсата на територия е попречила на ромите да участват в текущите преговори в бивша Югославия, които могат да определят коя етническа група може да живее там. Липсата на територия и липсата на асоциация с национална родина има два резултата: от една страна, политическите искания на ромите не се разглеждат като заплашителни, защото те не са подкрепени от независима "нация"; от друга страна, тези искания често се пренебрегват именно защото никой освен ромите не им обръща внимание.

Според последните анализи на българските разузнавателни служби, отразени в наскоро приетата Стратегия за противодействие на радикализацията и тероризма (2015 – 2020 г.), свързаните с ислямистка